

το ΒΟΥΝό της ΗΛΙΑΧΤΙΔΑΣ

«Η τέλεια περιπέτεια!»

Benji Davies

ΑΛΕ ΜΙΛΓΟΥΕΪ

μετάφραση: Ζωή Νικολοπούλου

το Βόυνό
της
Ηλιάσχτιδας

Επίσης κυκλοφορούν
ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ
ΦΛΑΜΙΝΓΚΟ

Ξενοδοχείο Φλαμίνγκο
Καλοκαιρινός Καύσωνας
Ξέφρενο Καρναβάλι
Η Μάχη των Σεφ

το Βουνό της Ηλιάχτιδας

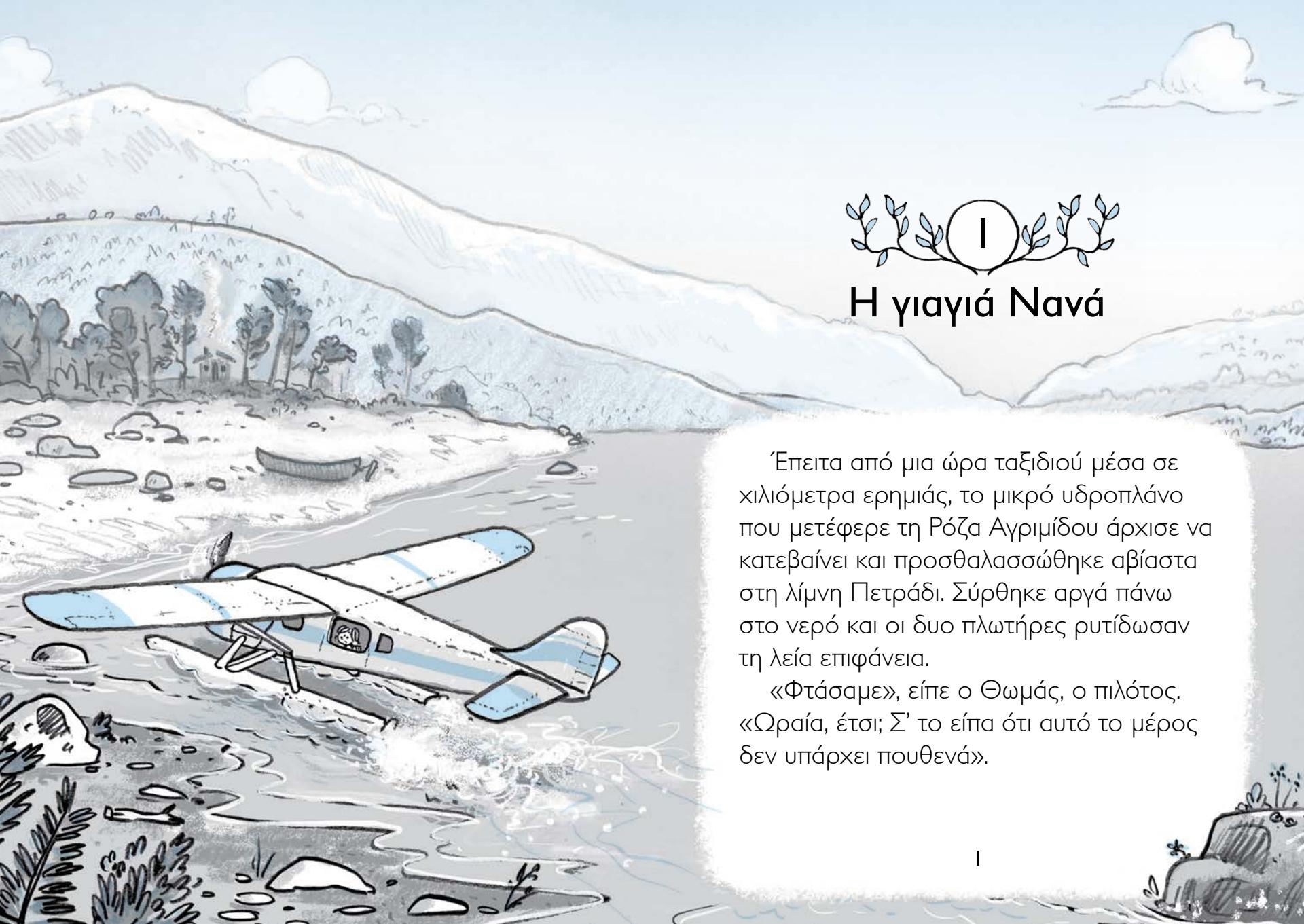
ΑΛΕΞ ΜΙΛΓΟΥΕΪ

μικροσκόπιο

το Βουνό της Ηλιαχτίδας

I

Η γιαγιά Νανά

Έπειτα από μια ώρα ταξιδιού μέσα σε χιλιόμετρα ερημιάς, το μικρό υδροπλάνο που μετέφερε τη Ρόζα Αγριμίδου άρχισε να κατεβαίνει και προσθαλασσώθηκε αβίαστα στη λίμνη Πετράδι. Σύρθηκε αργά πάνω στο νερό και οι δυο πλωτήρες ρυτίδωσαν τη λεία επιφάνεια.

«Φτάσαμε», είπε ο Θωμάς, ο πιλότος.
«Ωραία, έτσι; Σ' το είπα ότι αυτό το μέρος δεν υπάρχει πουθενά».

Η Ρόζα σηκώθηκε από την πίσω θέση και κοίταξε με θαυμασμό (και αρκετό πανικό) τις πλαγιές με τους σκορπισμένους βράχους και τα ψηλόλιγνα δέντρα που ορθώνονταν γύρω της.

Η ερημιά του βουνού της Ηλιαχτίδας και ο αχανής ορίζοντας ήταν τρομακτικά για κάποιον που είχε ζήσει όλη του τη ζωή σε πόλη.

«Είναι τόσο... μεγάλα!» είπε η Ρόζα.

Το μουστάκι του Θωμά συσπάστηκε όταν έσβησε τις μηχανές και οδήγησε το υδροπλάνο στην παραλία με τα βότσαλα.

«Οπωσδήποτε», είπε ο Θωμάς.

«Και πού είναι όλα τα σπίτια και τα μαγαζιά;» ρώτησε η Ρόζα.

Ο Θωμάς γέλασε. «Γύρω στα διακόσια χιλιόμετρα μακριά», είπε.

Έδειξε με το δάχτυλο προς το παράθυρο. «Εκεί είναι η γιαγιά σου τώρα.

Πάντα ξέρει πότε έρχομαι να προσθαλασσωθώ».

Η Ρόζα κράτησε σφιχτά στο στήθος της τη βαριά υφασμάτινη τσάντα. Δεν είχε ξανασυναντήσει τη γιαγιά Νανά και βλέποντας την αναμαλλιασμένη ηλικιωμένη κυρία να ξεπροβάλλει μέσα από τα δέντρα και να έρχεται προς το μέρος τους, η Ρόζα φοβόταν τα χειρότερα. Δεν φαινόταν τύπος

που θα καλωσόριζε τους επισκέπτες.

«Θα επιστρέψεις;» ρώτησε με ελπίδα η Ρόζα.

«Η επόμενη μεταφορά είναι σε μερικούς μήνες», είπε ο Θωμάς.

«Τόσο αργά;» είπε η Ρόζα.

«Ναι, ναι», απάντησε εκείνος και σηκώθηκε από τη θέση του πιλότου. Έσπρωξε την πόρτα να ανοίξει και έβγαλε τα πόδια του έξω, καθώς το υδροπλάνο σιγά σιγά σταματούσε να κινείται. Φρέσκος αέρας εισέβαλε στο πιλοτήριο. «Η Navá ξέρει να φροντίζει τον εαυτό της, αλλά πάντα θέλει οι xειμερινές προμήθειες να έρχονται νωρίς, προτού η λίμνη παγώσει».

«Παγώνει;» ρώτησε η Ρόζα.

«Ω, βέβαια», είπε ο Θωμάς και πάτησε στον μακρύ πλωτήρα που λειτουργούσε ως ρόδα προσγείωσης. «Έλα».

Η Ρόζα σκαρφάλωσε πάνω σε κούτες γεμάτες κονσέρβες με φρούτα και γάλα σκόνης και κάθε είδους αποξηραμένη

τροφή που ίσως διαρκούσε ένα-δυο χρόνια στο ντουλάπι.

Κατέβηκε, και ο Θωμάς τη βοήθησε να περάσει από τον πλωτήρα στη στεριά.

Η γιαγιά Νανά στεκόταν και κοιτούσε απορημένη.

«Ποια είναι αυτή;» ρώτησε. Καθάρισε τα χοντρά γυαλιά της, ελπίζοντας ότι οι καθαροί φακοί θα άλλαζαν την οπτική της. «Δεν σου ζήτησα να μου φέρεις κανένα κορίτσι Θωμά».

«Είμαι η Ρόζα», είπε η Ρόζα. «Η εγγονή σου».

Η Navá πατίκωσε μια τούφα μαλλιών που ανέμιζε (αμέσως επανήλθε στη θέση της) και την πλησίασε.

«Εγγονή, ε;» είπε η Νανά. «Η Ρόζα;»

«Σου έστειλα γράμμα ότι θα ερχόμουν να μείνω», είπε η Ρόζα.

«Πράγματι», είπε ο Θωμάς. «Εγώ ο ίδιος το παρέδωσα».

Η Navá συνοφρυώθηκε.

«Δεν θυμάμαι να διάβασα κανένα γράμμα», είπε. «Άλλα έχω μια εγγονή...»
«Όσο τα λέτε», είπε ο Θωμάς χαμογελώντας, «καλύτερα να φέρω όλες τις προμήθειές σου και να πηγαίνω.

Πλησιάζει καταιγίδα από τον βορρά». «Άκουσα την προειδοποίηση των κορακιών σήμερα το πρωί», είπε η γιαγιά Navá.
«Ε, βέβαια, Navá», είπε ο Θωμάς.

Η Νανά στράφηκε στη Ρόζα. «Είσαι σίγουρα η εγγονή μου;» τη ρώτησε, ρίχνοντάς της ένα βλέμμα πάνω από τα γυαλιά. «Είναι μωρό η εγγονή μου».

Η Ρόζα πρόσεξε το σπινθηροβόλο βλέμμα της. Μήπως την κοροίδευε; «Έχουμε το ίδιο όνομα», είπε η Ρόζα.

«Λέγεστε Αγριμίδου. Λέγομαι Αγριμίδου». «Δεν μοιάζεις και πολύ με αγρίμι».

Η γιαγιά Νανά ζούληξε το χέρι της Ρόζας ψάχνοντας για μυς. Η λαβή της ήταν δυνατή σαν μέγγενη.

«Ούτε είσαι και πολύ αγρίμι», είπε η Νανά. «Είσαι πετσί και κόκαλο».

Η Ρόζα ελευθέρωσε το χέρι της. «Κοιτάξτε. Λέγομαι Αγριμίδου», είπε η Ρόζα «και...»

«Και τι;» είπε η Νανά.

Η Ρόζα ήταν έτοιμη να βάλει τα κλάματα. «Και δεν έχω πού αλλού να πάω», είπε.

Η γιαγιά Νανά ξεφύσησε. «Πράγματι.

Για να καταλήξει εδώ κάποιο κορίτσι πρέπει να έχει μπλέξει», είπε η Νανά.

Ο Θωμάς άφησε την τελευταία κούτα προμηθειών στα βότσαλα.

«Λοιπόν αυτά ήταν όλα!» είπε. «Είσαι εντάξει, Ρόζα;»

Η Ρόζα δεν ήταν βέβαιη. «Και αν χρειαστούμε βοήθεια;» είπε εκείνη.

«Δεν θα χρειαστούμε βοήθεια», είπε η Νανά κουνώντας το κεφάλι. «Ζω εδώ πέρα είκοσι τρία χρόνια και κοίτα με! Ακόμα ζωντανή».

«Σου το 'πα», είπε ο Θωμάς. «Η Νανά φροντίζει τον εαυτό της καλύτερα απ' όλους. Θα σε προσέχει».

Ο Θωμάς χαμογέλασε, χαιρέτησε και μπήκε στο υδροπλάνο. Έβαλε τη μηχανή μπροστά και μέσα σε δευτερόλεπτα επιτάχυνε για να απογειωθεί, ενώ προχωρούσε στο νερό.

Το υδροπλάνο σηκώθηκε στον αέρα και εξαφανίστηκε πάνω από το βουνό.

Έπεσε σιωπή. «Τώρα μάλιστα», είπε η Νανά, βάζοντας τα χέρια στους γοφούς της.

Η Ρόζα πέρασε την τσάντα πάνω από τον ώμο της. «Είμαι η εγγονή σου», είπε η Ρόζα.

«Το ξέρω ότι είσαι», είπε η Νανά. «Έχεις τα φρύδια μου».

Σήκωσε ένα κιβώτιο με κονσέρβες και προχώρησε προς τα δέντρα. «Από δω! Και φέρε καμιά κούτα!»

Η Ρόζα άρπαξε μια κούτα με αποξηραμένα φασόλια και ακολούθησε. Τα πουλιά κελαηδούσαν στα δέντρα, οι πεταλούδες παιχνίζαν, ακόμα και τα μυγάκια που στριφογύριζαν γύρω από το κεφάλι της έμοιαζαν να μιλάνε.

Αν η Ρόζα παρασυρόταν, θα πίστευε ότι όλοι συζητούσαν για την άφιξή της. Ούτε καν υποψιαζόταν τη μεγάλη έκπληξη

που την περίμενε.